

หญิงสาวก้าวเข้ามาในสำนักงานเล็กๆ อันเงียบเรียบไร้ร่องรอย ผู้คนด้วยสภาพเหนื่อยอ่อนราวกับทหารแพ้รบ เธอเดินไปทรุดกายที่โซฟารับแขก พลงเอียงคอไปมาเพื่อขบไล่ความอ่อนล้าและมึนงง เพราะความฟ่ายแพ้ดูดพลังไปแทบหมด

เธอฝารถติดไปทันการเปิดช่องประกวตราคาแบบเนียนฉนิว แต่ต้องพบกับความผิดหวัง บริษัทคลื่นเทคโนโลยีคู่แข่งเจ้าเก่าได้งานอีกตามเคยด้วยราคาสูงกว่าคู่แข่งเพียงหมื่นเดียว เป็นการตอกย้ำข่าวลือว่าคลื่นคือบริษัทที่ตั้งขึ้นมาเพื่อประมูลงานเดียวกัน เป้าหมายเพื่อ ‘กินรวบ’ บริษัทเธอจึงพลาดงานครั้งแล้ว ครั้งเล่ามาตลอดหกเดือน

ที่น่าเจ็บใจคือ นายมนัสชัย ผู้บริหารบริษัทคลื่นยังแนะนำให้เธอลาออกจากบริษัทไร้อนาคตเสีย เพราะเขาจะเดินทางไปประมูลงานระบบบำบัดน้ำเสียในโรงพยาบาลต่อไป และบริษัทของเธอจะต้องปิดตัวในที่สุด เธอทั้งโกรธและตกใจ เพราะรู้ว่าคำพูดของเขาไม่ไกลจากความจริง แต่ไม่มีงานเข้าหกเดือน บริษัทของเธอก็ต้องปลดพนักงานออกไปจนแทบเป็นบริษัทร้างแล้ว

ขณะนั่งหลับตา ความคิดหนึ่งก็ผุดขึ้นในหัว สถาปนิกอย่างเธอมาทำอะไร

ชาครียา

ที่นี่ เป็นเพราะต้องการเอาชนะและปลดปล่อยพันธนาการจาก ‘คุณอามาเพีย’ แท้ๆเสีย

เขาเป็นเจ้านายเก่าของพ่อ เธอไม่เคยเห็นหน้าและไม่รู้จักชื่อ ได้แต่ติดต่อกันผ่านทางอีเมล หลังจากพ่อซึ่งเป็นบอดีการ์ดของเขาถูกยิงตายเพื่อปกป้องเขา เขาจึงขอสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการดำเนินชีวิตของเธออย่างไม่มีข้อจำกัด เธอคิดจะรับผิดชอบชีวิตตัวเองเมื่อเรียนจบปริญญาตรี แต่เขากลับบอกให้เรียนต่อปริญญาโทเพื่อจะได้เป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัย หรือไปทำงานในบริษัทเอกชน กิจวัตรที่เขาทำให้เพื่อเป็นสถาบันที่มีชื่อเสียง เธอกลัวจะถูกครอบงำไปตลอดชีวิต จึงปฏิเสธข้อเสนอของเขา และมาทำงานในบริษัทระบบบำบัดน้ำเสียเล็กๆ ที่รุ่นพี่ร่วมมหาวิทยาลัยเป็นหุ้นส่วน

ตอนนี้เขาคงหัวเราะเยาะ หากรู้ว่าบริษัทกำลังจะเจ๊งหลังจากเธอมาทำงานไม่ถึงปี

เมื่อเหตุการณ์ลงเอยเช่นนี้ สิ่งที่กำลังลจจไม่ใช่ว่าการที่บริษัทเจ๊ง แต่อยู่ที่ว่าเธอจะบอกคุณอามาอย่างไรโดยไม่เสียหน้า

“หมดสภาพเลยหรือครับคุณฟ้าใหม่” ชายหนุ่มร่างท้วมผิวขาว ใบหน้าขาวใส เป็นสิริมพู ดวงตาหยีเกือบเป็นเส้นตรง ทักทายกลัวเสียงหัวเราะ

วีรุฒิเป็นรุ่นพี่ต่างคณะร่วมมหาวิทยาลัยซึ่งเธอสนิทสนมและไว้วางใจมากที่สุด เพราะเคยทำงานค่ายอาสาพัฒนาร่วมกันสมัยเรียนมหาวิทยาลัย เมื่อรู้ว่าเธอกำลังหางานทำเพื่อหลีกเลี่ยงค่าบงการของคุณอา เขาจึงชวนเธอมาทำงานด้วย เนื่องจากแทบไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับสาขาวิชาที่เธอเรียน ดังนั้นเธอจึงต้องรับหน้าที่ฝ่ายประสานงานลูกค้า และยื่นซองประมูลงานเข้าบริษัท

“เสร็จคลีนอีกตามเคย” เขาว่า

“เจ็บใจนัก วันนี้นายมนัสชัยบอกให้ฟ้าหางานใหม่เพราะว่าบริษัทเรากำลังจะเจ๊ง อยากรู้จริงๆว่าใครอยู่เบื้องหลังคลีน ประมูลแข่งกับเราทุกงาน มันผิดสังเกตนะ”

“เรื่องนี้ไม่ยาก หาข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตแบบเดียวกันก็รู้แล้ว” วีรุฒิว่าพลาง

เดินไปที่เครื่องคอมพิวเตอร์ หญิงสาวรู้สึกหั่นไส้ที่เขาดูผ่อนคลายและมีพลังเหลือล้น ทั้งที่เป็นผู้จัดการของบริษัทซึ่งไม่มีงานถึงหกเดือน

ประมาณสิบนาทีวีรภูมิก็หันมาคว้ามือเรียก ดวงตาเป็นประกายเหมือนเด็กชายเจอของเล่นถูกใจ แสดงว่าเจอของดีเข้าให้แล้ว

“คียเข้าไปว่านายมนัสชัย ลีมรัตน์ เป็นใคร มันโผล่ขึ้นมาว่า เป็นผู้บริหารของบริษัทเอสควอเตอร์แมนเนจเม้นท์...บริษัทใหญ่นะนี่ จากนั้นก็คียเข้าไปว่า ใครเป็นผู้ถือหุ้นบริษัทคลีน ปรากฏว่าพี่ใหญ่คือ ฟินิกซ์โฮลดิ้ง” วีรภูมิบรรยายอย่างคล่องแคล่ว เขาเป็นวิศวกรโยธาที่เชี่ยวชาญด้านคอมพิวเตอร์อย่างหาตัวจับยากจนน่าจะไปทำงานด้านไอที

“ไม่เคยได้ยินชื่อ” หญิงสาวบอก

“แล้วเคยได้ยินชื่อ มิสเตอร์เอส หรือ ศิระ ศิริภริมย์ มั้ยล่ะ”

“อืม คຸ້นๆ”

“แล้วเคยได้ยินเอสเคคอนสตรัคชั่นมั้ยล่ะ”

หญิงสาวค้อนขวับ ดูถูกกันเกินไปแล้ว คนไม่รู้จักเอสเคคอนสตรัคชั่นซึ่งเป็นบริษัทรับเหมาก่อสร้างที่ใหญ่ติดอันดับหนึ่งในสิบของประเทศก็ไม่ควรอยู่ในวงการนี้

“ฟินิกซ์โฮลดิ้งถือหุ้นใหญ่ในเอสเคคอนสตรัคชั่น พี่ศิระเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ในฟินิกซ์”

“พี่ศิระ? รู้จักเขาเหรอ”

“ฮือ...เขาเป็นรุ่นพี่วิศวะ แต่ห่างกันหลายปี”

“แล้วไปรู้จักเขาได้อย่างไร”

“เขาสนิกับอาจารย์อาศรม พี่เคยไปช่วยอาจารย์ทำงานวิจัยสองสามครั้งเลยรู้จักกัน ผู้ชายคนนี้ไม่ธรรมดานะ หลังเรียนจบก็หุ้นกับเพื่อนตั้งบริษัทรับเหมาก่อสร้าง ไปได้สวยเสียวละ แต่โดนเพื่อนโกงหมดตัว เมื่อกี้ทั้ง หายหน้าหายตาไปไม่กี่ปี กลับมาอีกครั้งก็กลายเป็นบีกระดับท็อปเท็นในวงการก่อสร้าง”

“เขาทำได้ยังไง”

“พอดีเขาอิงถูกคนเลยไต่เร็ว”

“อิงยังไง”

“พี่ก็รู้ไม่ชัดหรอก ถ้าอยากรู้เรื่องนี้ต้องให้อาจารย์อาศรมเล่าให้ฟัง รู้แต่ว่าเขาเป็นผู้ชายที่มีพลังและเสน่ห์เหลือล้น ผู้หญิงที่อยู่ใกล้เป็นใจละลาย”

“หมายความว่าเขาเอาตัวเองเข้าแลกเพื่อความก้าวหน้าหรือ” เธอชะงักหน้าเข้าไปถาม

“ไม่รู้ว่าถึงขั้นนั้นหรือเปล่า แต่เขามีเมียใหม่ชื่อกิริติ นันทโรกาล”

“นันทโรกาล” หญิงสาวเลิกคิ้ว นามสกุลคุ้นหูจัง

“ลูกสาวพลเอกกฤษณะ อดีตบิกในกองทัพฯ คุณกิริติก็เป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ ฟินิกซ์โฮลดิ้งเหมือนกัน บริษัทในเครือส่วนใหญ่ถึงมีชื่อว่าเอสเคไอ เอสมาจาก คีระ เคมมาจากกิริติ”

ดวงตากลมโตส่องประกายวาวแห่งความอยากรู้อยากเห็น บทนำประวัติชีวิตสั้นๆ ของคีระ คีระภิมมย์ ดึงดูดความสนใจและดูสนุกสนาน

“แปลกนะ ทำไมเขาใหญ่ระดับท็อปเห็นถึงตั้งบริษัทเล็กๆ มาสูบนานเล็กของเรา” หญิงสาวตั้งข้อสังเกต

“ก็น่าจะเป็นแผนสร้างอาณาจักรและทำเงินของบริษัทฟินิกซ์นั่นแหละ เขาเป็นโฮลดิ้งคอมพานี ภารกิจหลักคือถือหุ้นในบริษัทที่ทำธุรกิจก่อสร้างได้กำไรตรงไหนเห็นช่องทำเงินก็เข้าไปเสียบ ธุรกิจของเราคู่แข่งไม่เยอะเสียด้วย”

หญิงสาวย่นจมูก ไม่ยุติธรรมเลยที่ปลาใหญ่ระดับฟินิกซ์โฮลดิ้งมาสูบลูกเล็กอย่างบริษัทเธอ

ประตูสำนักงานถูกผลักเข้ามา ชายหนุ่มร่างสูงผอม ผิวขาวจัด เดินส่งยิ้มกว้าง และฮัมเพลงท่าทางอารมณ์ดี

นโรตม์ถือหุ้นใหญ่ของบริษัท เขาตั้งวิรุฒซึ่งเป็นเพื่อนร่วมคณะวิศวกรรมศาสตร์มาร่วมหุ้นเพื่อรับผิดชอบงานด้านระบบบำบัดน้ำเสีย ส่วนเขาไปเป็นหุ้นส่วนและผู้บริหารในบริษัทพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ที่ใหญ่กว่า ซึ่งเขาเป็นทั้งเจ้านายและคู่หมั้นของฟ้าใหม่

“ออกมาข้างนอกกันเถอะ พี่มีอะไรมาอวด” เขาคว้าแขนหญิงสาวพาเดิน

ออกไปด้านหน้าสำนักงานด้วยท่าทางกระตือรือร้น วิรุฒิเดินตามออกมาด้วย
พบรถสปอร์ตสีดำป้ายแดงจอดอยู่ข้างประตูทางเข้าบริษัท

“เมื่อวานเพิ่งบอกหยกๆ ว่าบริษัทจะเจ๊ง ทำไมวันนี้ถอยป้ายแดงออกมาวะ”
วิรุฒิถามด้วยเสียงไม่พอใจ เพราะรู้สถานภาพทางการเงินของโรตม์ดี

อีกฝ่ายซึ่งตาใสเพื่อน “มันเงินคนละส่วนกันโว้ย ออกไปทดลองรถใหม่กัน
ดีกว่าฟ้า” เขาหันมาจะยื่นคีย์รถฟ้าใหม่

หญิงสาวสบตาเขาด้วยสีหน้ากังวลใจ ไม่ใช่ครั้งแรกที่โรตม์ทำเช่นนี้
หลังคบกันไม่นาน เขาซื้อแหวนเพชรหลายกระรัตมาหมั้นเธอ จากนั้นก็ขอให้เธอ
ออกแบบบ้านบนที่ดินของพ่อเขา โดยบอกให้ออกแบบได้ตามใจชอบ เพราะเขา
ไม่มีแบบบ้านในฝัน เลยขออาศัยฝันของเธอ เมื่อแบบบ้านเสร็จก็บอกว่าจะใช้
เป็นเรือนหอของเขากับเธอ มาครั้งนี้เขาซื้อรถราคาเกือบสองล้านให้โดยไม่บอกกล่าว
เธอคงไม่ทันนึกใจกับการทำตัวเป็น ‘ป้า’ ของเขานัก หากไม่รู้ว่าสถานะการเงินของ
บริษัทกำลังย่ำแย่ วิรุฒิทยอยปลดคนออก จนตอนนี้ไม่เหลือแม้แต่พนักงาน
ธุรการ

“รถฟ้ายังไม่ถึงปีเลย พี่โรตม์เอาคันนี้ไปคืนหรือขายต่อเอาเงินมาหมุนใน
บริษัทดีกว่านะ”

นโรตม์ชักสีหน้า ใบหน้าแดงก่ำขึ้นมาทันที “นี่ฟ้าไม่เชื่อใจพี่เธอ เงินแค่นี้
พี่จัดการได้ ไม่มีปัญหาหรอกน่า” เขาพูดเสียงแข็ง

“แต่บริษัทเรากำลังแย่นะคะ”

“ซื้อมาแล้ว เอาไปคืนก็ขาดทุนเห็นๆ ฟ้าเอารถเก่าไปขายหรือคืนคุณอาสิ
ตัดขาดกันแล้วไม่ใช่เธอ”

“ไม่ได้หรอกค่ะ คุณอาต้องโกรธแน่ๆ” คุณอาซื้อรถคันนี้ให้เป็นของขวัญ
ตอนเรียนจบมหาวิทยาลัย

“กลัวคุณอาโกรธ แต่ไม่กลัวพี่โกรธ หรือเพราะว่ารถคุณอาดีกว่า แพงกว่า”

“นี่มันไม่ใช่เรื่องเอาชนะคุณอาอะไรโว้ยโรตม์ แก่ก็รู้ว่บริษัทเราไม่มีเงินเข้า
มาหกเดือนแล้ว สิ้นเดือนนี้จะมีเงินจ่ายค่าเช่าออฟฟิศหรือเปล่าไม่รู้ ฟ้าพูดถูก
เอารถไปคืนหรือขายดาวน์ต่อเถอะ เก็บเงินไว้หมั้นดีกว่า”

ชาคริยา

“ยุ่งไม่เข้าเรื่อง” นโรตม์ตวัดสายตาดูเพื่อน และหันมาทางคู่หมั้นสาว “เอารถไปใช้ ถ้าไม่เชื่อก็ต้องมาคุยกัน” ว่าพลางยัดกุญแจรถใส่มือเธอ แล้วเดินคอแข็งขับรถเล่นหนีออกไป

หญิงสาวมองกุญแจรถในมืออย่างอ่อนใจ หันไปมองหน้าวีรวุฒิ ต่างฝ่ายต่างถอนใจ

“ทำยังไงดีล่ะพี่วี”

“ก็จอดทิ้งไว้ที่แหละ มันจะเอาไปคืนหรือขายต่อก็เรื่องของมัน ฟ้าห้ามรับผิดชอบ จบ”

“แต่เขาคงดาวน์เยอะ ถ้าเอาไปคืนหรือขายต่อก็ขาดทุน”

“ฟ้าก็เป็นเสียอย่างนี้ ชีวิตมันไม่ใช่เรื่องง่ายๆ นะ คิดเยอะๆ หน่อย แต่ถูกมัดมือชกเรื่องแหวนกับเรือนหอก็แย่พออยู่แล้ว ยังจะมีรถมาอีกคัน ดีียวพอแม่มันจะมาหาว่าฟ้าเป็นตัวการให้ลูกชายเขาล้มละลายเป็นหนี้สินล้นพ้นตัวหรือไม่ฟ้าก็ต้องเอนอกรับภาระที่โรตม์มันก่อไว้ไปทั้งชีวิต นี่มันเรื่องใหญ่นะฟ้า ถ้าคุณอาารู้เข้าว่าฟ้าทำเพื่อประชิดเขาแล้วเรื่องไปกันใหญ่อย่างนี้ เขาจะว้าวัยัง”

หญิงสาวหน้าสลด วีรวุฒิพูดถูก เธอรับหมั้นนโรตม์เพื่อประชิดคุณอาที่สั่งไม่ให้มีแฟนจนกว่าจะเรียนจบปริญญาตรี พอเธอเรียนจบก็บอกว่ารอให้เรียนจบปริญญาโทหรือประสบความสำเร็จในการทำงานก่อน ผลจากการตัดสินใจแบบง่ายๆ ครั้งนั้นทำให้ชีวิตเธอยุ่งยากขึ้นทุกที

ยิ่งนึกถึงปฏิกิริยาของคุณอา ยิ่งรู้สึกแย่ไปใหญ่

หญิงสาวไม่กล้าจอดรถใหม่ไว้ที่สำนักงาน เธอขับไปที่ผับของเพื่อนสนิท พอเห็นรถป้ายแดง เพื่อนหญิงชายก็เขม่นตามองด้วยสีหน้าท่าทางที่ทำให้เธอเครียดขึ้นมาทันที

“ขับป้ายแดงมาเชียว คุณอาเพิ่งถอยป้ายแดงให้ไม่ครบปีเลย คำนั่นใครถอยให้ล่ะ” อนุตรเจ้าของผับผู้เป็นครีเอทีฟไดเรกเตอร์ หนุ่มเนื้อหอมแห่งวงการโฆษณาตกท่ายแบบตรงประเด็นทันที

“พี่โรตม์” ฟ้าใหม่ตอบไม่เต็มเสียง

“แกนี่มันดวงบุรุษอุปถัมภ์จริง ๆ ตอนเรียนมหาวิทยาลัยก็มีเจ้านายเก่าของพ่ออุปถัมภ์ พ่อเรียนจบก็เจอแฟนป้าจายไม่อัน หวานชื่นขนาดนี้ น่าจะได้ฤกษ์วิวาห์เร็ว ๆ นี่สินะ” วรวิรัตน์ นักข่าวสาวสายการเมืองประจำหนังสือพิมพ์ชื่อดังว่าพลางหันไปยักคิ้วให้เพื่อนชาย

“ฉันยังไม่คิดไปไกลถึงขั้นแต่งงานนะ”

“แกบ้ารีเปลา มาไกลถึงขนาดสร้างเรือนหอเป็นสิบล้าน ยังบอกว่าไม่คิดเรื่องแต่งงานอีกหรื”

“ถ้าไม่แต่ง บ้านหลังนั้นก็ไม่ใช่เรือนหอของฉัน พี่โรตม์เขาจะเอาไปเป็นเรือนหอของใครก็ได้”

“อ้าว! เขารู้รีเปลาว่าแกคิดอย่างนี้” อนุตรถามเสียงหลง

ฟ้าใหม่ส่ายหน้า เพื่อนทั้งสองต่างทำหน้าระอาารวกับนัดกันไว้

ในฐานะสถาปนิก ฟ้าใหม่มักคิดงานเป็นระบบ แต่ถ้าเป็นชีวิตส่วนตัวเจ้าหล่อนจะคิดแบบศิลปิน ดำเนินชีวิตตามอารมณ์ที่มากระทบ เธอไม่ใช่คนคิดการณ์ล่วงหน้าหรือวางแผนเชิงกลยุทธ์ใดๆ เธอมักคิดแบบง่ายและสั้น บทจะประชด ‘คุณอา’ ก็กระโดดมาทำงานบริษัทระบบบำบัดน้ำเสียซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับวิชาสถาปนิกที่เรียนจบมาอย่างลำบากยากเย็น พอคุณอาสั่งไม่ให้มีแฟนก็รับหมั้น นโรตม์เสียนี้ ที่สำคัญ เมื่อนโรตม์หลอกล่อให้ออกแบบบ้านแล้วมัดมือชกว่าเป็นเรือนหอก็ไม่กล้าปฏิเสธ

“แล้วมันจะจบยังงัยละเนี่ย” อนุตรตรง

“คันนี้ซื้อสดหรือผ่อนล่ะ” วรวิรัตน์เปลี่ยนเรื่องเพราะรู้ดีว่าเพื่อนรักอึดอัด

“ผ่อน คงเดือนละสองหมื่นมั้ง”

“ฮ้า! นั่นมันเงินทั้งเดือนของแกละนะฟ้า” วรวิรัตน์ร้องเสียงดัง อนุตรขยับเข้ามาใกล้ เป็นสัญญาณว่าพร้อมจะร่วมวงอภิปรายเชิงลึก

“แกต้องระวังไว้หน่อยนะฟ้า พี่โรตม์ใช้เงินมือเติบอย่างกับลูกมหาเศรษฐี ทั้งที่พ่อเป็นแค่นายพลตำรวจเกษียณ กู้เงินสร้างเรือนหอราคาก็เกือบสิบล้านเข้าไปแล้ว ซื้อรถเกือบสองล้าน ยังไม่รวมเงินที่เขาซื้อแหวนเพชรและข้าวของราคาแพงให้แกอีก รวมกันก็สิบกว่าล้านเข้าไปแล้วนะ ดอกเบี้ยเงินสิบล้านนะเดือนเท่าไร

ชาคริยา

บริษัทระบบบำบัดน้ำเสียก็กำลังจะเจ๊ง ถ้าธุรกิจรับเหมาของเขาล้มครืนจริง ๆ จะเกิดอะไรขึ้น” วรรัตน์ร่ายยาวให้เห็นภาพชัดเจนสมกับเป็นนักข่าว

“แกบอกเรื่องราวใหม่กับคุณอารียัง” อนุตรถามต่อ

“ยังเลย ตั้งแต่บอกว่าฉันหมั้นกับพีโรทม์ เขาก็ไม่ตอบอีเมล”

“นี่ถ้ารู้เรื่องราวคุณนี่ จะไม่เจ็บหายไประยะหนึ่งหรือตัดหางแยกปล่อยตัวดี”

ฟ้าใหม่ตีหน้าเศร้า การเขียนอีเมลรายงานชีวิตความเป็นอยู่เป็นเงื่อนไขเดียวที่คุณอาเย็นให้เพื่อแลกกับการเป็นผู้อุปถัมภ์เธอ ตอนแรกๆ เธอก็ขัดเงินที่จะเขียนอีเมลคุยกับคนแปลกหน้า แต่ต่อมากลับกลายเป็นความเคยชิน การพูดคุยก้นทางอีเมลทำให้เธอรู้สึกอบอุ่นและมีที่พึ่ง การที่她不ตอบอีเมลจึงทำให้เธอกังวลใจ แต่แม้จะเขียนอีเมลขอโทษไปจนนับไม่ถ้วน เขาก็ยังเงียบเฉย ใจหนึ่งโกรธที่เขาดัดจริตเธอด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่อง แต่อีกใจกลัวว่าเขาจะหายไปจากชีวิตเธอตลอดกาลจริงๆ

ฟ้าใหม่ไม่อาจปั้นหน้าสนุกสนานอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่วิเคราะห์เรื่องราวในชีวิตของเธอได้เป็นฉากๆ และมีจุดจบแบบโศกนาฏกรรม เธอออกมาจากผับของอนุตรไปที่ฟิตเนสในโรงแรมชื่อดังซึ่ง ‘คุณอา’ แนะนำและเสียค่าสมาชิกราคาสูงลิ่วให้ โชคดีที่เธอเพียงแค่ยกเลิกการจ่ายเงินเดือนของเธอ แต่ยังไม่ได้ยกเลิกการเป็นสมาชิกที่นี่

ทุกครึ่งเวลาเมื่อเรื่องไม่สบายใจ เธอมักมาว่ายน้ำ แต่เอาเข้าจริงเธอกลับเครียดเกินกว่าจะลงสระได้ จึงนั่งกอดเข่าอยู่ที่เก้าอี้นอนริมสระน้ำ คิดทบทวนเรื่องราวของตัวเองแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ มองไปข้างหน้าเห็นแต่ความยุ่งยากเธอกำลังจะตกงาน ส่วนความสัมพันธ์กับนโรทม์ที่กำลังมีปัญหาเรื่องการเงินยิ่งน่าปวดหัวใหญ่

เธอเบิกตาอย่างยินดีเมื่อพบชายร่างสูงสวมเสื้อคลุมสีขาวสง่าเป็นมิตรและอบอุ่นเดินมานั่งลงที่เก้าอี้สนามข้างเธอ

ใช่แล้ว เขาเป็นคนที่เธอรอคอยและอยากพบที่สุดในเวลานี้ เธอเห็นเขาตั้งแต่ครั้งแรกที่มาว่ายน้ำที่นี่ เขาเป็นนักว่ายน้ำซึ่งมีบุคลิกโดดเด่นตรงร่างกาย

สมบูรณ์เหมือนนักกีฬา เขามักสวมแว่นตากันน้ำ สวมหูฟัง และที่บีบจมูก ก้มหน้า ก้มตาว่ายน้ำอย่างแข็งขันต่อเนื่องนับรอบไมถ้วนเป็นเวลาอย่างน้อยหนึ่งชั่วโมง แล้วก็ขึ้นจากสระโดยมีชายร่างสูงใหญ่ที่คอยเฝ้าดูอยู่ข้างสระนำเสื้อคลุมไปให้ พลางเดินประจบหลังไปยังห้องแต่งตัว ดูจากมาตรการรักษาความปลอดภัยและการระมัดระวังตัวแสดงว่าเขาเป็นคนสำคัญไม่น้อย

เธอเฝ้าสังเกตเขาอย่างสนใจนานนับปี จนกระทั่งเมื่อปีที่แล้วขณะเธอนั่งกอดเข้าทุกซ์ไว้กับการยื่นคำขาดของคุณอาให้เรียนต่อปริญญาโทหรือไปทำงานในบริษัทที่เขาหาให้ แต่เธอตัดสินใจทำงาน เขาก็เดินเข้ามาหาในสภาพเปิดเผยหน้าตาให้เห็นชัดๆ เธอพบว่าเขาอายุมากกว่าที่คาดจากรูปร่าง เธอรู้สึกชอบเขามากกว่าตอนไม่เห็นหน้าค่าตาเสียอีก เขาเป็นผู้ชายวัยใกล้สี่สิบ ด้วยรอยยิ้มและแวตาเป็นมิตรแบบผู้ใหญ่ใจดีและอบอุ่น ผสมกับความรู้สึกคุ้นเคยเพราะเห็นหน้าค่าตากันมานานปี ทำให้ครั้งนั้นเธอกล้าเล่าปัญหาเกี่ยวกับคุณอาให้เขาฟังอย่างเปิดเผย แม้เป็นการพูดคุยกันครั้งแรก หลังจากนั้นเมื่อมีเรื่องทุกซ์ใจและพบเขาที่สระน้ำ ก็มักจะใช้บริการปรึกษาปัญหาชีวิตกับเขาอยู่เสมอ

“เรียกผมว่ามีสเตอร์เอสก็ได้” เขาบอกชื่อและยี่ห้ออย่างมีอารมณ์ขัน แต่เธอแอบให้ฉายาเขาว่า ‘เทพบุตรริมสระ’ เธอคลั่งไคล้เขามาก ชนิดที่จู่ๆ ไปหน้าเขาก็ลอยเข้ามาในความรู้สึก และภาวนาให้เขาชวนไปกินข้าวเย็นด้วยกันสักมื้อเพื่อสานสัมพันธ์แนบแน่นยิ่งขึ้น แต่เขาไม่เคยทำเช่นนั้น เพื่อนสนิทบอกว่าเธอคลั่งไคล้เพราะเขาคือภาพจินตนาการของคุณอาของเธอ

วันนี้เขาปรากฏตัวขึ้นราวกับมีจิตหยั่งรู้ว่าเธอต้องการความช่วยเหลือ

“วันนี้ดูเครียดๆ นะครับ มีอะไรไม่สบายใจหรือเปล่า”

“เรื่องงานนะคะ”

“มีปัญหอะไรหรือครับ”

“บริษัทที่ทำอยู่กำลังแย่ค่ะ ไม่มีงานเข้ามาหกเดือนแล้ว ถ้าประมุขงานหน้าไม่ได้ คงต้องปิดบริษัท”

“งานอะไรหรือครับ”

“งานระบบบำบัดน้ำเสียในโรงพยาบาลที่พิษณุโลกค่ะ”

“คุณยังเด็กเกินกว่าจะมานั่งทุกซอกทุกซอจเรื่องธุรกิจนะ น่าจะปล่อยให้มันเป็นเรื่องของพวกผู้ใหญ่หรือผู้ชายน่าจะดีกว่า” เขาพูดยิ้มๆ แต่ฟ้าไหมยิ้มไม่ออก

คำพูดของเขากระทบใจ ตลอดชีวิตที่ผ่านมาเธอได้รับความช่วยเหลือจาก ‘ผู้ใหญ่’ และ ‘ผู้ชาย’ มาตลอดชีวิต เธอมีพ่อที่รักลูกสาวสุดจิตสุดใจ เมื่อพ่อเสียก็มีคุณอาส่งเสียเงินทองราวกับเป็นลูกสาวคนโปรด และตอนนี้คุณหมั่นอย่างนโรตม์ก็กำลังทำเช่นเดียวกัน ซึ่งเป็นยาขมที่ยังหาทางออกไม่ได้...เธอไม่อยากให้ใครมารับผิดชอบอีกแล้ว

“ฟ้าพึ่งพาคนอื่นมาตลอดชีวิต คงถึงเวลาที่ต้องรับผิดชอบชีวิตตัวเองแบบจริงๆ จังๆ เสียที”

“ทำไมต้องกดดันตัวเองหรือปฏิเสธความหวังดีของคนอื่น ถ้าการให้มาจากความเต็มใจและคนให้ไม่เดือดร้อน เราก็น่าจะรับนะ ถือเป็นการทำบุญอย่างหนึ่ง เพราะคนบางคนมีมากและอยากให้เป็นเขาจะได้เต็มเต็มความรู้สึกว่างเปล่าหรือสร้างคุณค่าให้ตัวเอง ผมเองก็บริจาคเงินให้มูลนิธิที่ทำงานกับเด็กชนบททุกปี ถ้าเด็กพวกนั้นปฏิเสธ ผมคงรู้สึกแย่น่าดู”

คำพูดของเขาทำให้เธอหวนนึกถึงการกระทำของคุณอาและสิ่งที่เธอทำกับเขาตลอดช่วงปีที่ผ่านมา ซึ่งเป็นการกระทำที่มาจากความคิดของเธอเพียงฝ่ายเดียว และวันนี้เพิ่งมีคนมาจุดประกายให้เห็นมุมมองที่แตกต่าง

“กับคุณหมั่นเป็นยังไงบ้าง ยังรักกันดีไหม” เธอเคยเล่าเรื่องทุกซอกทุกซอจเกี่ยวกับปฏิกิริยาของคุณอาเมื่อเธอแจ้งให้รู้ว่าจะหมั้นกับเจ้าของบริษัทที่ทำงานด้วยแค่เดือนเดียวให้เขาฟัง

หญิงสาวมีสีหน้ายุ่งยากใจกว่าเดิม

“กำลังลุ่มใจเรื่องนี้แหละค่ะ เขาพยายามทำทุกอย่างเพื่อแข่งกับคุณอา ทั้งที่ไม่รู้ว่าคุณอาเป็นใคร ล่าสุดวันนี้เขาถอยรถป้ายแดงออกมา บังคับให้ฟ้าขับรถเขา แล้วเอารถคันเดิมไปคืนคุณอา ทั้งที่บริษัทกำลังจะเจ๊ง ทุกอย่างนี้ฟ้าไม่มีส่วนรู้เห็นด้วยสักนิด”

“แล้วทำไมไม่ปฏิเสธล่ะครับ”

“ปฏิเสธไปแล้วเขาไม่ฟัง คงต้องปล่อยเลยตามเลย”

“เรื่องสำคัญอย่างนี้ ปล่อยเลยตามเลยได้ด้วยหรือครับ ถ้าเขาจัดงานแต่งแบบเซอร์ไพรส์ขึ้นมาจะทำยังไง”

“ไม่ถึงขนาดหรอกค่ะ ถ้าถึงจุดนั้น ฟาก็หายตัวไปเอง”

“หายตัวไป...” เขาเลิกคิ้ว

“ใช่ค่ะ หรือไม่ก็ทำอะไรให้เขาตกใจกระเจิงไปเลย ฟ่าไม่ชอบให้ใครมาควบคุม”

“เหมือนที่กำกับอาคุณไซม์ัย ไม่ยอมเรียนต่อ ไม่ยอมทำงานที่เขาหาให้ สุดท้ายก็รับหมั้นเจ้านายเสียเลย เขาจะได้ไปพ้นๆ จากชีวิตคุณเสียที”

หญิงสาวนั่งอึ้ง คำพูดของเขาทำให้เธอรู้สึกผิดขึ้นมาชั่วคราว

“ตอนนี้อย่างไรบ้าง ฟ่ากำลังสับสน ไม่รู้ว่าจะจัดการชีวิตตัวเองยังไง” เธอถอนหายใจ

“ทำไมไม่เล่าเรื่องนี้ให้คุณอาฟังล่ะครับ”

“เขาไม่มาสนใจเด็กดีอย่างฟ้าหรอก ถ้ารู้ว่าบริษัทฟ้าเจ๊ง เขาจะได้หัวเราะเยาะสมน้ำหน้าเอาปะไร” หญิงสาวใช้หลังมือป้ายน้ำตาที่เริ่มหยด แล้วหัวเราะเมื่อเห็นสีหน้าลำบากใจของคู่สนทนาเมื่อเห็นน้ำตาเธอ “ฟ้าก็เป็นอย่างนี้แหละค่ะ เพื่อนบอกว่า เป็นพวกอารมณ์สุดขั้ว บทจะแข็งก็แรงเหมือนแม่เสือ บทจะอ่อนแอก็สามารถปล่อยน้ำตาให้ท่วมกรุงเทพฯ ได้ไม่ยาก”

เขามองหน้าเธอ ดวงตาฉายแววเหมือนเห็นตัวประหลาดจนเธอหัวเราะ

“อยากให้ผมช่วยอะไรมั๊ยครับ”

“แค่รับฟังก็ช่วยได้เยอะแล้วค่ะ ชอบคุณนะค่ะ”

“ดูแลกันมานานขนาดนี้ ไม่น่าจะตัดขาดกันง่ายๆ นะ คุณลองเขียนอีเมลไปขอโทษสิ บอกว่าจะกลับมาทำตัวเป็นเด็กดี ไม่นั่น เขาอาจจะช่วยแก้ปัญหาที่คุณกำลังทุกข์ใจอยู่ตอนนี้ก็ได้ ผมต้องไปแล้ว คราวหน้าเจอกัน จะรอฟังข่าวดี”

เขาเอื้อมมือมาแตะไหล่และส่งยิ้มให้กำลังใจเหมือนผู้ใหญ่ปลอบเด็ก แล้วเดินจากไปโดยมีชายร่างสูงใหญ่คนเดิมเดินตามประกบด้านหลังจนหายลับไปในห้องแต่งตัว

แม้จะรู้ว่าเป็นแค่เพียงคำปลอบโยน แต่หญิงสาวรู้สึกใจชื้นและมีความหวัง ความเครียดที่สั่งสมมาทั้งวันหายแทบเป็นปลิดทิ้ง หันไปทำตามคำแนะนำของเขา

ชาครียา

ด้วยการเขียนอีเมลสารภาพผิดถึงคุณอา เล่าเรื่องบริษัทกำลังจะเจ๊ง และรถคันใหม่
ที่คุงหมั่นซื้อให้ ตอนกด ‘ส่ง’ เธอไม่ลืมส่งจิตอธิษฐานให้คุณอาอมยกโทษและ
ตอบอีเมลเสียที

ผู้คนจำนวนมาก เดินขวักไขว่ไปมาในห้องแคบๆ ซึ่งใช้เปิดช่อง
ประตู หน้าเวียนหัวมากกว่าคึกคัก จนฟ้าใหม่และวีรุฒิต้องถอยออกมาอยู่บริเวณ
นอกห้องและยืนแถวหลังติดระเบียบทางเดินซึ่งมีที่นั่งหินขัดยาวตลอดแนว อากาศ
ร้อนอบอ้าวทำเอาคนผิวขาวจัดอย่างวีรุฒิหน้าแดงจัดเหมือนไข่จะขึ้น เขาส่งสายตา
เห็นใจเมื่อฟ้าใหม่ระบายลมหายใจหนักๆ โดยเขาใช้ร่างท้วมบังร่างระหงของเธอ
ให้พ้นจากการเบียดเสียดจากผู้คน

“เปิดช่องโครงการเล็กๆ ทำไมคนเยอะจัง” ฟ้าใหม่บ่น เธอตั้งใจว่านี่จะ
เป็นครั้งสุดท้ายกับการมายืนของประตูในต่างจังหวัด แต่ดูเหมือนเป็นการสั่งลา
ที่ไม่มีความหวังเอาเสียเลย เพราะเมื่อครู่เธอเห็นนายมนัสชัยจากบริษัทสิน
สงี่ยมกว้างหักทลายมาอย่างน่าโมโห

“เจ้าหน้าที่ข้างล่างบอกว่ารัฐมนตรีวุฒิตเพมาจัดงานวันเกิดที่บ้าน เลย
ถือโอกาสแวะดูการเปิดช่องด้วย ลูกน้องเขาก็มาเคลียร์พื้นที่ให้เจ้านายกับผู้ติดตาม”
วีรุฒิพูด

ไม่ทันขาดคำก็มีเสียงตะโกนดังขึ้นว่า “ท่านรัฐมนตรีมาแล้ว” สองหนุ่มสาว
หันไปยั้งต้นเสียงบริเวณบันไดทางขึ้นท่างออกไปประมาณสิบเมตร พบคนกลุ่มใหญ่

ชาคริยา

ในชุดข้าราชการห้อมล้อมชายวัยกลางคนผิวขาวร่างท้วมใบหน้าเหลี่ยมคิ้วหนาเข้มท่าทางมีอำนาจในชุดสูทสากลสีเทาเข้ม

“ว้าย!” เธอร้องเสียงดังเมื่อกลุ่มตำรวจในเครื่องแบบที่เดินนำหน้าขบวนดันกลุ่มคนแถวหน้าเพื่อเปิดทางให้คณะท่านรัฐมนตรี จนเธอที่ยืนอยู่แถวหลังเสียหลักนั่งลงบนม้านั่งหินขัดพอดิบพอดี พอลุกขึ้นได้ คณะท่านรัฐมนตรีก็เดินเข้าห้องไปแล้ว เธอรีบหันหน้าเมื่อนายมนัสชัยแห่งบริษัทคลีนีนียม์อยู่ตรงหน้า... จะมาเย้ยหยันกันอีกละสิ

“สวัสดีครับคุณวี คุณศิระเจ้านายผมให้มาเชิญไปทานข้าวเย็นด้วยกันแบบพี่ๆน้องๆ คุณฟ้าด้วยนะครับ”

“หรือครับ” วีรุฒิตำทำหน้างั้น เมื่อครู่เขาเห็นศิระเดินคุยกับท่านรัฐมนตรีโดยไม่หันมามองทางเขาเลยสักนิด

“ครับ หกโมงเย็นที่ห้องอาหารของโรงแรมคุณ ต้องไปให้ได้นะครับ นายผมบอกว่ามีเรื่องสำคัญอยากคุยด้วย มีปัญหาอะไรโทร.หาผมได้ตลอดเวลา” ว่าพลางยื่นนามบัตรให้แล้วเดินออกไป

“มาถึงก็สั่งๆๆๆ นายศิระนี่คิดว่าตัวเองเป็นใครอี” หญิงสาวพูดเสียงแข็งเมื่อลับร่างมนัสชัย

“ประธานฟีนิกซ์โฮลตึงไง” วีรุฒิตอบยั้มๆ กระเช้าให้เธอหายหงุดหงิดจากการถูกเบียดจนทรุดตัวลงนั่งไม่เป็นท่า

“เขามากับท่านรัฐมนตรีหรือคะ”

“ใช่ วินิตา ลูกสาวรัฐมนตรีวุฒิเทพก็มาด้วย รู้มั้ยว่าพวกไฮโซเขาจับให้คู่นี้เป็นคู่เด่นแห่งปี”

“อ้าว! แล้วเมียลูกสาวนายพลของเขาล่ะ” แม้จะเคยได้ยินเรื่องราวของศิระศิริภรณ์ เพียงครั้งเดียว แต่จำได้อย่างแม่นยำว่าเขามีภรรยาอุปถัมภ์เป็นลูกสาวของนายพลแห่งกองทัพบกที่ยังคงมีอำนาจในแวดวงการเมืองในปัจจุบัน

“ไม่รู้สิ ในข่าวเขียนแซวประมาณว่าคุณกิริติใจกว้างจุจแม่น้า เพราะให้ความสำคัญกับความยิ่งใหญ่ของฟีนิกซ์โฮลตึงมากกว่าเรื่องส่วนตัว คุณวินิตาเข้ามาได้เพราะมีพ่อเป็นรัฐมนตรีซึ่งมีสายสัมพันธ์แนบแน่นและกว้างขวางที่สุดใน

รัฐบาลยุคนี้”

“งั้นก็เท่ากับผัวเมียคุณนี้เป็นนักฉวยโอกาส พี่อะไรของพี่วีเป็นผู้ชายขายตัว ส่วนลูกสาวรัฐมนตรีก็เป็นคนเห็นแก่ได้ อยากได้สามีชาวบ้านนะสิ”

“แรงไป คนระดับนี้เขาคูยกันเรื่องผลประโยชน์ ไม่มีใครยอมเสียอะไรฟรีๆหรอก อ้อ...ที่สำคัญพี่อะไรห่อมาก เห็นแล้วฟ้าอาจจะอยากได้สามีชาวบ้านขึ้นมาอีกคนก็ได้ละ” เขาว่าพลางหัวเราะเมื่อหญิงสาวทำหน้าขยะเขยง

ที่ร้านอาหารในโรงแรม วีรจุณยกมือไหว้ชายร่างสูงใหญ่วัยสามสิบตอนกลางที่แต่งตัวล่ำลองด้วยเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อนกางเกงสแล็คสีดำ หากผูกเน็คไทและสวมสูททับก็พร้อมไปงานใหญ่ได้เลย เขาจำได้ว่าการพบกันครั้งหลังสุดเมื่อหลายปีมาแล้วที่บ้านของอาจารย์อาศรม ศิระก็มีรูปร่างเช่นนี้ แสดงว่าเขาดูแลตัวเองเป็นอย่างดี รูปร่างทำให้เขาดูหนุ่มกว่าวัย ขณะที่ตำแหน่งผู้บริหารสูงสุดของบริษัทรับเหมาก่อสร้างใหญ่ทำให้เขาดูภูมิฐานและมีอำนาจ ผสมผสานกันจนทำให้ศิระ ศิริภริมย์กลายเป็นนักธุรกิจหนุ่มที่มีเสน่ห์และทรงอำนาจแห่งวงการก่อสร้างในยุคนี้ จนไม่น่าแปลกใจเลยว่าทำไมลูกสาวท่านรัฐมนตรีจึงเกาะติดแจ้ทั้งที่รู้ว่าเขามีภรรยาอยู่แล้ว ศิระนั่งอยู่กับมนัสชัยซึ่งสวมสูทพร้อมไปงานเลี้ยงเช่นกัน

“เพื่อนคุณละ” มนัสชัยถามเมื่อเห็นเขาเดินเข้ามาคนเดียว

“ฟ้าไปป็นจักรยานครับ”

“อะไรนะ!” มนัสชัยนิ้วหน้า “ผมเชิญไว้แล้วนี่”

“คือ...เขาตั้งใจมาป็นจักรยานและรึมน่านตั้งแต่แรก...” เขาหยุดพูดเมื่อเห็นใบหน้าบึ้งตึงของรุ่นพี่ร่วมสถาบัน ส่วนมนัสชัยเองก็มีสีหน้าไม่สู้ดี มนัสชัยดึงมือเขาพาเดินออกมาหาห้องอาหาร

“ทำไมพวกคุณไม่ให้เกียรติเจ้านายผม คนระดับนี้ไม่ได้เชิญใครมากินข้าวด้วยกันบ่อยๆหรอกนะ”

“ผมขอโทษ แต่ฟ้ามีโปรแกรมก่อนแล้ว”

“ไปป็นจักรยานเนี่ยละ นี่มันไม่ใช่แค่การนัดกินข้าวธรรมดา เจ้านายผมมีธุระจะคุยกับคุณสองคนถึงขนาดยอมไปงานวันเกิดท่านรัฐมนตรีสาย โท.เรียก

คุณฟ้ากลับมาให้เร็วที่สุด”

“ธุระอะไรหรือครับ” วิจารณ์รู้สึกสะดุดทุกกับคำพูดเชิงออกคำสั่ง

“เกี่ยวกับอนาคตของพวกคุณ หรือจะยอมเสียโอกาสก็ตามใจ”

วิจารณ์ยอมทำตามคำสั่งอย่างไม่สบายใจนัก เขารู้ว่าฟ้าใหม่จะต้องหงุดหงิดเมื่อถูกเรียกตัวมาพบผู้ที่ทำให้เธอกำลังตกงาน

“อยู่ไหนหรือฟ้า”

“แเวะดูงานศิลปะในแกลเลอรีแถวนี้แหละ”

“คืออย่างนี้ฟ้า คุณศิระมีธุระสำคัญจะคุยกับเรา ฟ้ารีบขึ้นจักรยานกลับมาที่โรงแรมด่วนเลยนะ”

“แต่ฟ้าอยากดูงานศิลปะตอนนี้”

“เดี๋ยวค่อยกลับไปใหม่ มาตอนนี้เลยนะ เขารออยู่”

“จะให้รถไปรับไหมครับ” มนัสชัยถามแทรก

“เขาอยู่แถวนี้ครับ”

“ใช้เวลาานานมัย นายผมต้องไปงานวันเกิดท่านรัฐมนตรีต่อ”

วิจารณ์หันไปถามเวลาทางโทรศัพท์แล้วหันมาบอกว่า “ประมาณสิบนาที”

ทั้งคู่เดินกลับเข้ามาในห้องอาหารที่ศิระนั่งทอดกอดมองมาสีหน้าไม่สบายอารมณ์นัก แต่เมื่อมนัสชัยรายงานว่ฟ้าใหม่กำลังกลับมา สีหน้าก็คลี่คลาย และเริ่มหันมาให้ความสนใจกับเพื่อนรุ่นน้องร่วมสถาบัน

“กินข้าวเสร็จแล้วไปงานวันเกิดท่านรัฐมนตรีกันหน่อยนะ”

“ไม่ดีกว่าครับ ผมไม่รู้จักท่านเป็นการส่วนตัวมาก่อน”

“คืนนี้มีคนไปงานหลายพัน จะมีก็คนที่รู้จักท่านรัฐมนตรีเป็นการส่วนตัวถ้าอยากเติบโตในสายงานนี้ การรู้จักคนใหญ่คนโตเป็นเรื่องสำคัญ ที่สำคัญคือเราต้องเป็นฝ่ายแสวงหาโอกาสด้วย ตี๋มอะไรดี ไวน์ละกัน” ถามและตอบในประโยคเดียวกัน จากนั้นก็พยักหน้าเรียกบริกรเสิร์ฟไวน์ให้ผู้มาใหม่

“พี่ศิระมีธุระอะไรจะคุยกับผมหรือครับ”

“อาจารย์อาศรมบอกว่างานของคุณไม่ค่อยดีนัก”

ชายหนุ่มรุ่นน้องนินทาประหลาดใจ ไม่คิดว่าเรื่องราวของเขาจะถูกหยิบยก

ไปพูดในการสนทนาของอาจารย์ที่เขาไม่ได้แวะไปเยี่ยมเยียนในช่วงหลายเดือนที่ผ่านมา กับรุ่นพี่ร่วมคณะที่เข้าเรียนห่ากันเกือบสิบปี และเคยพบกันแค่สองสามครั้ง

“ครับ บริษัทผมไม่ได้งานมาครึ่งปีแล้ว” เขาว่าพลางปรายตามองมนัสชัย ซึ่งนั่งดื่มไวน์อย่างสงบเสถียรเหมือนแมวเชื่องๆ ต่อหน้าเจ้าของ ทั้งที่ปกติจะแสดงตัวเหนือกว่าพนักงานบริษัทเล็กๆ อย่างเขาและฟ้าใหม่มาโดยตลอด

“ฟังจากที่อาจารย์อาศรมเล่าให้ฟัง คุณเป็นคนมีความสามารถ แต่ไปอยู่ผิดที่ผิดทาง มาทำงานด้วยกันมั้ยละ”

“พี่ศิระมีงานอะไรให้ผมทำหรือครับ”

“ใกล้เคียงกับที่คุณทำอยู่ แต่สเกลงานใหญ่ขึ้น และเงินดีขึ้น ผมจะเพิ่มเงินเดือนให้อีกห้าสิบเปอร์เซ็นต์ของที่เคยได้ อย่าคิดว่าเป็นการซื้อตัวนะ ถึงยังไปบริษัทเดิมของคุณก็อยู่ไม่ได้อยู่แล้วไม่ใช่หรือ”

ชายหนุ่มรู้ตัวว่าไม่มีประโยชน์ที่จะโต้เถียงว่าบริษัทเขาอยู่ไม่ได้เพราะถูกบริษัทของฟินิกซ์โฮลด์ิงทำธุรกิจแบบไม่เป็นธรรม ศิระยื่นข้อเสนอที่ดี แต่เขาเป็นห่วงรุ่นน้องอย่างฟ้าใหม่ เขาไม่อยากจะให้เธออยู่กับโรตัมตามลำพัง เพราะมีแนวโน้มว่าโรตัมจะดึงเธอไปสู่สถานการณ์ยุ่งยาก เขาเป็นคนดึงเธอไปทำงาน เมื่อเขาจะไปก็ควรดึงเธอไปด้วย

“ท่าทางคุณคิดหนัก บริษัทผมไม่ดีพอสำหรับคุณหรือ”

“เปล่าครับ แต่ผมอยากขอให้รับรุ่นน้องที่บริษัทผมไปทำงานด้วย เขาเป็นสถาปนิกครับ”

“ผู้หญิงที่มากับคุณนะหรือ เขาเป็นแฟนคุณรึ” ศิระว่าพลางเคาะแก้วไวน์เบาๆ เสียงแก้วกังวานเป็นจังหวะ เคาอารมณ์ไม่ออก

“เปล่าครับ เขาเป็นรุ่นน้องคนละคณะ แต่ทำค่ายในมหาวิทยาลัยมาด้วยกัน เลยสนิทกันมาก ผมเป็นคนดึงเขามาทำงาน ถ้าผมจะไปก็อยากให้ไปด้วยกัน”

“แล้วเขาจะยอมทิ้งคู่หมั้นมากับคุณหรือ”

“มาสิครับ แบบว่า...เขาไม่ได้จริงจังกับคู่หมั้นสักเท่าไร” ชายหนุ่มตอบโดยไม่ประหลาดใจว่าทำไมเขาจึงรู้ข้อมูลเกี่ยวกับฟ้าใหม่ คนทำธุรกิจระดับนี้ ก่อนจะเคลื่อนไหวทำภารกิจโดยอมมีข้อมูลเกี่ยวกับคู่แข่งพร้อมมูล

“หมายความว่ายังงี้”

“คือฟ้าเขาหมั่นกับเพื่อนผมเพื่อประชุดคุณอาเขา” แม้จะรู้ว่าไม่ควรพูดเรื่องส่วนตัวของเธอให้เขาฟัง แต่เพื่อผลประโยชน์ของเธอเอง เขาจำเป็นต้องพูด

“ทำไมต้องประชุด”

“อธิบายยากครับ ลึกๆ แล้วฟ้าเขาต่อต้านและอยากแก้แค้นคุณอา”

“แก้แค้น...ทำไม”

“คุณอาคนนี้ไม่ใช่คุณอาแท้ๆ หรอกครับ เป็นเจ้านายเก่าของพ่อเขา พ่อเขาเป็นตำรวจเก่าที่มาทำงานเป็นบอดีการ์ดให้คุณอา แต่ถูกยิงตายตอนคุณอาถูกลอบยิง เขาโกรธที่คุณอาทำให้พ่อเขาตาย ถึงคุณอาจะรับผิดชอบชีวิตเขา แต่เขารู้สึกค้างคาใจที่คุณอาไม่เคยมางานศพพ่อเขาเลย มีหน้าซ้ำยังทำตัวนิรนามไม่ยอมเปิดเผยตัวตน และการปกปิดตัวเองของคุณอาที่แหละที่ทำให้เขากลัวไปใหญ่”

“กลัวอะไร”

“ฟ้ากลัวว่าคุณอาจะเป็นพวกเจ้าพ่อหรือมาเฟียที่ทำธุรกิจผิดกฎหมาย เลยมีเงินให้ใช้เหลือเฟือ จ่ายค่าเทอม ค่าแม่บ้าน และข้าวของแบรนด์เนมแพงๆ รวมแล้วน่าจะเดือนละเป็นแสน ยิ่งคุณอาห้ามมีแฟนยิ่งทำให้เขากลัวว่า วันดีคืนดีจะมาทวงบุญคุณเอาไปเป็นเมียเก็บของตัวเองหรือเพื่อนเจ้าพ่อที่โหดสักคน”

ผู้ฟังทั้งสองหันไปมองหน้ากันแล้วทำหน้าแปลกๆ โดยเฉพาะผู้เป็นนายที่หน้าหน้าเหมือนได้ยินเรื่องประหลาดที่สุดในโลก

“ด้วยเหตุผลนี้นะหรือ เขาถึงประชุดคุณอาด้วยการหมั่นกับเพื่อนคุณ”

“ก็ทำนองนั้นแหละครับ”

“ไหนคุณพูดมาให้ผมฟังซิว่า เพราะอะไรผมถึงจะต้องรับเด็กที่คิดอะไรแปลกๆ แบบนี้มาทำงาน”

“ฟ้าเขาเก่งนะครับ เขาเป็นพวกขาลุย ชอบลงพื้นที่จริง เคยไปอยู่ฟาร์มเกษตรอินทรีย์สองอาทิตย์ ออกแบบบ้านประหยัดพลังงานได้รางวัลชนะเลิศด้วย เขามีหัวคิดปะครับ เป็นคนวาดรูป เป็นคนเล่นละครคณะ เพราะฉะนั้นงานออกแบบเขาจะลงตัวทั้งดีไซน์และฟังก์ชัน ไม่แข็ง”

“เด็กคนนี้หรือเปล่าที่คุณบอกว่าเขาไปยื่นซอง แต่กลับนั่งวาดลายฉลุที่

กระทรวงจนครบทุกบาน เสร็จแล้วก็กลับ ไม่สนใจผลการประมูลสักนิด” คิระหันไปถามมนัสชัยที่พยักหน้ารับยิ้มๆ

วีรวุฒียิ้มไม่ออกและไม่กล้ำกลืนเสธ เขาเชื่อว่าคนอย่างฟ้าใหม่สามารถทำเรื่อง किิระพูดได้ไม่ยากนัก เธอมักถูกดึงดูดจากสิ่งทีุ่กระทบอารมณ์เชิงศิลปะ ชนิดที่รู้ตัวแต่ไม่ยักถอนตัว ตอนที่แอบไปวาดภาพกราฟฟิตีที่กำแพงบ้านนายตำรวจใหญ่ เธอสามารถหนีทัน แต่กลับไม่หนีเพราะอยากวาดรูปที่เริ่มไว้และอินมากให้เสร็จ จึงถูกตำรวจจับไปโรงพักตามระเบียบ

“ผมจะแน่ใจได้ยังไงว่าเธอจะไม่หนีไปปั่นจักรยานทั้งทีมีนัดกับคนสำคัญระดับผม ไม่แอบไปวาดรูปเรื่อยเปื่อยทั้งทีไปงานเย็นของประมูล หรือแอบไปหมั่นกับใครเพื่อประชดคุณอาซ้ำสอง”

“ไม่หรอกครับ ถ้าเป็นงานที่เขาชอบ เขาทุ่มสุดตัวครับ”

“ถ้าเขาชอบทำอะไรง่าย ๆ และเอาแต่ใจอย่างนี้ คงไม่อยากมาทำงานในบริษัทมืออาชีพออย่างผมหรอกมัง”

“เขาจะไปครับ เพราะเขาไม่มีทางเลือกมากนัก ตอนนีเ้ากำลังเป็นนางฟ้าตกสวรรค์อยู่”

“หมายความว่ายังไง”

“เมื่อก่อนเขามีคุณอาเจ้านายเก่าของพ่อเป็นสปอนเซอร์ แต่พอมีคุณหมั่น คุณอากีตัดหางปล่อยวัด ตัดเงินเดือน และตัดการติดต่อ ถ้าบริษัทนี้เจ๊ง เขาก็ต้องหางานทำ”

“แล้วถ้าคุณอาเขากลับมาเป็นสปอนเซอร์อีกล่ะ”

“คงยากครับ ฟ้าบอกว่าเขาหายเงียบไปครึ่งปีแล้ว”

“เขาจะเป็นศิษย์โปรดอาจารย์อาศรมเหมือนคุณไช้มัย”

“ก็ไม่ใช่หรือครับ ผมไปช่วยงานวิจัยอาจารย์บ่อยๆ ฟ้าก็ตามไปด้วย ฟ้าเป็นคนคุยสนุก อาจารย์เลยเอ็นดู”

“หมายความว่าถ้าผมจะช่วยคุณเพื่ออาจารย์ผม ผมก็ต้องรับรุ่นน้องคุณมาทำงานไช้มัย”

วีรวุฒียิ้มรับแบบมีแววชอบคุณอยู่ในที่

ชาคริยา

ฟ้าไหมริบปั่นจักรยานมาถึงโรงแรมภายในเวลาสิบนาทีตามคาด แต่ระหว่างนั้น เธอเกือบถูกรถชนเพราะปั่นฝ่าไฟเหลืองที่เปลี่ยนเป็นไฟแดงขณะอยู่กลางสี่แยก เธอฝากจักรยานพับได้ไว้กับพนักงานเฝ้าประตูโรงแรม แล้วอุ้มหมวกกันน็อกเดินตรงไปที่ห้องอาหาร ชะงักเท่าเมื่อเห็นชายฉกรรจ์ร่างสูงใหญ่ที่ดูคุ้นหน้ายืนอยู่ทางเข้าห้องอาหาร เขาส่งยิ้มให้ราวกับรู้จักกันมาก่อน แต่นึกไม่ออกว่าเคยพบที่ไหน เธอเดินตรงเข้าไปที่โต๊ะซึ่งเห็นวีรุธมนั่งอยู่ เมื่อเห็นเพื่อนร่วมโต๊ะเธอก็อ้าปากค้าง

เทพบุตรริมสระมาปรากฏตัวที่นี่ได้อย่างไร!

เขาสบตาเธอ ส่งยิ้ม และลุกขึ้นต้อนรับ เธอจึงยิ้มรับ

“คุณศิระ ศิริภรมย์ เจ้านายผมครับ” มนัสชัยทำหน้าที่แนะนำอย่างเป็นทางการ

ทางการ

หญิงสาวหุบยิ้มทันควันและเกือบปล่อยหมวกกันน็อกตกบนหลังเท้าตัวเอง หากชายฉกรรจ์ที่รู้สึกคุ้นหน้าไม่หยิบหมวกกันน็อกไปจากมือเสียก่อน... จำได้แล้ว เขาคือบอดีการ์ดที่ตามประกบเทพบุตรริมสระนั่นเอง

เจ้าภาพหนุ่มลุกขึ้นขยับเก้าอี้ให้ แต่เธอยังไม่ขยับเขยื้อน ใบหน้ายิ้มกริ่มของเขายิ่งทำให้เธอเจ็บใจตัวเองที่เล่าเรื่องส่วนตัวให้เขาฟังจนหมดสิ้น ป่านนี้เขาคงรู้แล้วว่าบริษัทของเขาทำให้บริษัทของเธอเจ๊ง และคงนึกขึ้นที่พนักงานบริษัทที่พ่ายแพ้ไปนั่งร้องไห้เล่าความทุกข์ให้เจ้าของบริษัทผู้ชนะฟังเป็นคั่งเป็นแคว ช่างเป็นการจุดใต้ตำตอที่น่าโมโหจริงๆ

“ดีใจที่ได้พบกันอีกนะครับ”

“เคยรู้จักกันมาก่อนหรือครับ” วีรุธถามอย่างประหลาดใจ

“เราเป็นสมาชิกฟิตเนสคลับเดียวกัน เจอกันที่สระว่ายน้ำบ่อยๆ” ศิระพูดยิ้มๆ

วีรุธเบิกตาโต เขานึกออกทันทีว่าผู้ชายคนนั้นคือเทพบุตรริมสระที่ฟ้าไหมเคยเล่าให้ฟังอย่างชื่นชมและคลั่งไคล้ ดูเหมือนฟ้าไหมเองก็เพิ่งจะรู้ว่าเทพบุตรในฝันกลายมาเป็นเจ้าของบริษัทที่ทำให้บริษัทของเธอต้องปิดตัวและเธอตกงานอย่างไรก็ตามเรื่องคาดไม่ถึงเช่นนี้ส่งผลดีต่อเธอ เมื่อรู้จักกันมาก่อน เรื่องที่เขาหนักใจว่าศิระจะบ่ายเบี่ยงไม่รับเธอเข้าทำงานก็เป็นอันตกไป

“ดีเลยที่รู้จักกัน พี่กระเสนองานให้เราทำด้วยละ” วีรภูมิบอก

“ขอบคุณนะค่ะ แต่คุณไม่จำเป็นต้องช่วยฟ้าเพราะเราเคยว่ายน้ำสระเดียวกันหรอก” หญิงสาวตอบทันที แล้วนึกแปลกใจน้ำเสียงห้วนและคำพูดตัดรอนที่ออกไปโดยไม่คิด เธอเคยรู้สึกดีทุกครั้งที่ได้พบเขา และหวังให้เขาปรากฏตัวทุกครั้งที่เขาไปว่ายน้ำที่ฟิตเนส แต่ตอนนี้เธอกลับรู้สึกอึดอัดดวงตัวไม่ถูกและหงุดหงิดอย่างไม่รู้เหตุผล

“แต่ผมอยากช่วยนะ ทั้งในฐานะเพื่อนร่วมสระและลูกศิษย์ของอาจารย์ที่ผมนับถือ”

“แต่ฟ้าจะอยู่จนกว่าบริษัทเก่าปิดตัวไปจริงๆ”

“ฟ้าก็รู้นี่ ถ้าไม่ได้งานนี้ เราต้องปิดบริษัทสิ้นเดือนแน่” วีรภูมิกระซิบ

“เราอาจจะได้งานอื่นก็ได้”

“เมื่อเวลานั้นมาถึงก็ต้องทำใจยอมรับ” เขาพูดเสียงเรียบราบเหมือนผู้ใหญ่สอนเด็ก พลางตักอาหารใส่จานให้อย่างคนมีน้ำใจ “ผมเคยผ่านพ้นการบุกเบิกตามประเทศคนหนุ่มที่มองโลกในแง่ดีอย่างพวกคุณมาแล้ว เราทำงานดี...เราทุ่มเท...เราตั้งใจอย่างเดียวไม่พอหรอก มันมีปัจจัยภายนอกมากกระทบตั้งมากมาย สมัยนี้บริษัทเล็กจะอยู่ได้ก็ต่อเมื่อมีจุดเด่นและทำตลาดเฉพาะจริงๆ พวกคุณโชคดีกว่าผมมากนะที่มีบริษัทใหญ่ๆ อย่างผมรองรับ ไม่เหมือนผมที่ล้มลงไปแล้วต้องลุกขึ้นมาเอง”

หญิงสาวก้มหน้าจูดเพื่อซ่อนอารมณ์ขุ่นมัว ถ้าเป็นเมื่อก่อนเธอจะมองตาและฟังเขาอย่างตั้งใจและคล้อยตาม แต่ตอนนี้หากจะมีใครสักคนมาสอนสั่งเรื่องการใช้ชีวิต เธอก็อยากให้มันเป็นคุณอาหรือเทพบุตรริมสระมากกว่าคู่แข่งธุรกิจที่กำลังทำให้เธอตกงานแล้วสร้างทำเป็นผู้หวังดีคนนี้

“อยากกลับแล้ว” เธอหันไปกระซิบกับวีรภูมิ อยากไปให้พ้นจากภาวะอึดอัดใจให้เร็วที่สุด เธอทำใจไม่ได้และไม่รู้จะวางตัวอย่างไรเมื่อที่ปรึกษาปัญหาชีวิตซึ่งเธอไว้วางใจกลายเป็นผู้อยู่เบื้องหลังการล่มสลายของบริษัทเธอ มีหน้าซำยังมาเสนองานให้ทำอีกด้วย

แม้จะรู้ว่า เป็นความคิดเด็กๆ แต่มันห้ามกันไม่ได้ เธอโกรธที่เขาช่วงชิง

ชาคริยา

เทพบุตรริมสระผู้แสนอบอุ่นไปจากเธอหน้าตาเฉย

“ไม่ได้หรอก รับปากพี่ศิระไว้แล้วว่าจะไปงานวันเกิดท่านรัฐมนตรี ฟ้าก็
ต้องไปด้วย” วีรวุฒิพูด

“แต่ฟ้าไม่ได้เตรียมชุดมานี่ จะให้ใส่ชุดนี้ไปงานท่านรัฐมนตรีหรือไง” เธอ
สวมเสื้อยืดคอโปโลสีชมพูและกางเกงขาสั้นสีขาวแบบนักกีฬา

“ชุดเพื่อนเจ้าสาวที่ฟ้าไปรับก่อนมานี่นี้อยู่หลังรถ ใส่ชุดนั้นไปก่อนก็ได้”

“ไม่ได้หรอก เอาชุดงานมงคลมาใส่ก่อนได้ยังไง”

“ได้สิ เรื่องชุดเพื่อนเจ้าสาวนะ เตี่ยวผมให้คนของผมจัดการหาใหม่ให้”
เขาพูดยิ้มๆ อย่างผู้ใหญ่มาก

หญิงสาวอ้าปากจะขัด แต่วีรวุฒิกระตุกแขนเสื้อและส่งสายตาขอร้อง
หญิงสาวทำหน้าขัดใจ รู้ดีว่าอนาคตการงานของวีรวุฒิขึ้นอยู่กับพฤติกรรมของเธอ

“ทานข้าวก่อน เตี่ยวค่อยไปแต่งตัว” เขาสรุปและดักอาหารใส่จานเธอ
อีกครั้ง ทั้งที่เธอยังไม่ได้แตะอาหารที่เขาตักให้ก่อนหน้านี้ เธอหงุดหงิดที่ถูกบังคับ
แต่สิ่งที่ทำได้ยมนี่คือก้มหน้าก้มตากินอาหารเพื่อหลีกเลี่ยงการสนทนา สายตามองๆ
และใบหน้าซ่อนยิ้มเหมือนผู้ใหญ่มองเด็กเจ้าอารมณ์อย่างเอ็นดูแกมขบขัน

เขามิบุคลิกที่เธอชื่นชม แต่เมื่อรู้ว่าเขาเป็นใคร เธอกลับรู้สึกขัดหูขัดตา
อย่างยิ่ง เธอจะไม่วันขึ้นชมเจ้าของบริษัทที่ทำให้เธอตกงาน และยังมีประวัติ
สร้างความยิ่งใหญ่ด้วยการเกาะชายกระโปรงผู้หญิงรวยๆ และลูกสาวผู้มีอำนาจ
เด็ดขาด บอกตรงๆ ว่าเสื่อมศรัทธา

ฟ้าใหม่แต่งตัวด้วยความหงุดหงิด โกรธเพราะเขาใช้ความเป็นว่าที่เจ้านายบังคับ
ให้เธอสวมชุดเพื่อนเจ้าสาวไปงานวันเกิดของท่านรัฐมนตรี ว่าที่พ่อตาของเธอ ถ้า
ไม่เห็นแก่วีรวุฒิที่สนใจงานนี้มาก เธอไม่มีทางทำตามคำสั่งเขาแน่

ที่บริเวณลอบบี้ ชุดผ้าไหมสีขาวกระโปรงบานสั้นเหนือเข่า เสื้อแขนกุ้ด
เพ้นต์ลายดอกไม้เล็กๆ สีชมพูดูแปลกตา และสวมทับด้วยเสื้อคลุมแขนสั้นตัวสั้น
ผ้าโปร่งเบาบางสีขาว และรองเท้าส้นสูงหลายนิ้ว ทำให้ตัวที่สูงอยู่แล้วดูสูงเพรียว
ยิ่งขึ้น เธอจึงตกเป็นเป้าสายตาของแขกหรือที่ทยอยไปบ้านท่านรัฐมนตรี

“ชุดสวยมากครับ พันต์ลายดอกไม้เองหรือเปล่า” คีระชม หญิงสาว
ดีหน้าเฉย

“เขาเอาไปให้เพื่อนที่เป็นศิลปินพันต์ให้ครับ เพิ่งเสร็จสดๆ ร้อนๆ แล้ว
ก็มาที่นี่เลย” วีรวุฒิช่วยคลี่คลายบรรยากาศ

“เราไปกันเถอะครับ รถพร้อมแล้ว” มนัสชัยออกปาก แต่ก่อนที่จะพา
คณะออกเดินก็มีชายหนุ่มผิวขาวร่างสันทัดในชุดสูทสากลเดินตรงเข้ามาหาและ
ส่งยิ้มทักทาย

“สวัสดีวี โรตม์ไม่มาด้วยหรือ ดูเหมือนนายจะคงรู้เพื่อนไปไหน
ต่อไหนดีกว่าคุณั้นเขาอีกนะ”

“อ้าว พี่สิน มางานนี้เหมือนกันหรือครับ”

“คนระดับพี่ ถ้าไม่มาสิแปลก ไซม์ัยเอส” เขาหันไปถามคีระด้วยสีหน้า
ยิ้มแย้มและเรียกชื่อเล่นบ่งบอกความสนิทสนม ขณะที่อีกฝ่ายตอบสนองด้วย
สีหน้าเรียบเฉยติดบั้งตึง

“ว่าแต่ว่านายกับเด็กสองคนนี่มาด้วยกันได้ยังไงนะ”

“ฉันต้องตอบนายด้วยหรือ”

“ถ้าไม่ยากมีเรื่อง ผมว่าคุณอยู่ห่างๆ นายผมดีกว่า” มนัสชัยพูดเสียงแข็ง
ขณะบอดี้การ์ดของคีระเดินเข้าไปหาผู้มาใหม่ที่ยืนกอดอกและหัวเราะในลำคอ

“คุณก็รู้ว่าผมรักษาระยะห่างแบบใกล้ชิดกับเพื่อนเก่าเสมอ ไปก่อนนะ
เดี๋ยวไปเจอกันที่งาน” เขาว่าพลางหลีวตาให้เพื่อนเก่าและหันมาพยักหน้าอำลา
สองหนุ่มสาว

“พี่สินนี่เป็นใครหรือพี่วี” หญิงสาวกระซิบถามวีรวุฒิเมื่อคีระและพวกแยกตัว
ออกไปยืนอีกมุมหนึ่ง ท่าทางเหมือนกำลังพูดคุยเรื่องสำคัญ ซึ่งเขาได้ว่าเป็นเรื่อง
เกี่ยวกับการเข้ามาของผู้ชายชื่อ ‘พี่สิน’

“พี่สินธพ รุ่นพี่ที่คณะนะ เขาเป็นเจ้าของบริษัทชินเนอร์รี่”

“ทำไมเขารู้ว่าพี่เป็นคุณั้นพี่โรตม์ล่ะ”

“โรตม์มันสนิทกับลูกน้องพี่สินธพ เวลาไปกินเหล้าหรืองานเลี้ยง ก็คง

เล่าเรื่องฟ้าในวงเหล้าบ้างแหละ”

หญิงสาวหันไปทางศิระที่ยืนกอดอกก้นหัวหน้าท่าทางเคร่งเครียด

“เขาสนิทกับคุณศิระหรือคะ”

“คุรรักคุณแค่นั้น จำได้มั๊ยว่ามิสเตอร์เอสเคยโดนเพื่อนโกงหมดตัวและถูกเมียทิ้ง ว่ากันว่าคนที่อยู่เบื้องหลังการโกงครั้งนี้คือพี่สินที่แค่นเพราะพ่ายแพ้เกมรักตอนเรียนมหาวิทยาลัย หลังจากนั้นพี่สินทรภียุให้เมียมิสเตอร์เอสขอย่า แล้วความเป็นเมียของตัวเองได้สำเร็จ หลังจากนั้นก็มีเรื่องแก้แค้นกันไปมา คุณนี่แหละเพื่อนรักหักเหลี่ยมโหดตัวจริง”

หญิงสาวอ้าปากค้าง เธอหันไปมองเขาและคณะอีกครั้ง คงกำลังหาทางตอบโต้หรือรับมือสินทรภกันอยู่นั่นเอง

“เขาจะไปชกกันในงานวันเกิดท่านรัฐมนตรีมั๊ยนี่”

“คนระดับนี้เขาไม่เล่นกันแบบลูกทุ่งอย่างนั้นหรอก น่าจะมีแผนลึกลับซับซ้อนชนิดคาดไม่ถึง”

“แล้วพี่วสินทกับพี่สินทรภหรือเปล่า”

“ไม่หรอก เจอกันบ้างในงานเลี้ยง จะว่าไปคนที่น่าจะสนิทกว่าพี่ก็คือไอ้โรตม์ เพราะเพื่อนสนิทไอ้โรตม์เป็นลูกน้องคนสนิทของพี่สินทรภ”

“ทำไมไม่เคยได้ยินพี่โรตม์พูดถึงเลย”

“ไม่รู้จักนะดีแล้ว ยิ่งมาอยู่กับฟินิกซ์ยิ่งไม่ควรรู้จักใหญ่”

“ถึงขนาดต้องเลือกข้างเชียวหรือคะ”

“ได้ยินมาว่าอย่างนั้น”

“พี่สินเข้ามาหักเราอย่างนี้ เขาจะคิดว่าเราสนิทกับพี่สินแล้วไม่รับเราเข้าทำงานหรือเปล่า”

“ถ้าเขาถาม ฟ้าก็บอกว่าไม่รู้จักก็แล้วกัน พี่เชื่อว่าเขาเป็นคนมีเหตุผล”

หญิงสาวทำหน้าเบ้ ดูเหมือนวิรฤตจะยอมรับนับถือรุ่นพี่ที่กำลังจะก้าวมาเป็นเจ้านายคนใหม่นั้นเหลือเกิน ตรงกันข้ามกับเธอ ที่ยิ่งรู้ว่าเขาเป็นใคร ก็ยิ่งรู้สึกว่าเขาเป็นมาเฟียที่ไม่น่าเข้าใกล้

ศิระมีสีหน้าเคร่งเครียด เขากับสินธพมีเรื่องขัดแย้งกันมายาวนาน ทั้งในฐานะ ส่วนตัวและธุรกิจ ต่างฝ่ายต่างสูญเสียชีวิตและทรัพย์สินไปไม่น้อย จนเมื่อห้าปี ที่แล้วเขาถูกลอบยิงจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด แม้จะจับตัวคนร้ายและคนงการไม่ได้ แต่เขาเชื่อว่าสินธพเป็นผู้อยู่เบื้องหลัง หลังจากนั้นสินธพก็ระงับตัวมากขึ้น การปะทะตัวบุคคลหายไป แต่การต่อสู้ในเชิงธุรกิจยังดำเนินต่อไป เมื่อพบปะกันตาม งานประชุมและงานเลี้ยงของผู้หลักผู้ใหญ่ก็ถือเป็นเรื่องปกติของคนอยู่วงการ เดียวกัน แต่ครั้งนี้เขาเคร่งเครียดเพราะสินธพเห็นเขาอยู่กับหญิงสาวที่พร้อมไป งานเลี้ยงด้วยกัน เขาไม่ต้องการให้สินธพนำเรื่องนี้ไปขยายผลสร้างความเดือดร้อน ให้เขา และส่งผลกระทบต่อคนอื่น

“มันเข้ามาตั้งแต่เมื่อไหร่” เขาถามบอดีการ์ดด้วยสีหน้าจริงจัง

“ขอโทษจริงๆ ครับ ผมไม่ทันสังเกต แต่ผมจะลองไปสืบกับพวกพนักงาน เสิร์ฟดูว่าเขาเห็นนายกับคุณฟ้าตอนอยู่ในห้องอาหารหรือเปล่า ถ้าไม่เห็นก็บอก ใครๆ ได้ว่าเจอคุณวิกับคุณฟ้าที่กำลังจะไปงานอยู่แล้ว เลยชวนไปด้วยกัน”

“แต่นั้นไม่สำคัญเท่ากับว่าผมรู้จักกับเด็กสองคนนั้นนะครับนาย” มนัสชัย พุด “ถ้าเขารู้จักกัน การรับเข้ามาทำงานในฟินิกซ์ก็เท่ากับเปิดโอกาสให้นายสินธพ เจาะรั้งของเราและเข้าถึงตัวนางง่ายขึ้น”

ผู้เป็นนายนิ่งเงียบ ท่าทางใช้ความคิด “คุณรู้ว่าถึงยังไงผมก็ต้องรับเด็ก สองคนเข้ามาในฟินิกซ์ ระหว่างนี้ผมอยากให้คุณจัดคนสืบความสัมพันธ์ของ พวกเขากับสินธพอย่างละเอียด”

“แล้วถ้าเขาสนิทกันล่ะครับ” มนัสชัยถาม

“ก็แยกออกจากกันสิ”

“แต่ผมคิดว่าเราน่าจะหาทางอื่นที่ปลอดภัยกว่ารับเด็กสองคนนี้มาอยู่ฟินิกซ์ เราอาจจะเอาเขาไปอยู่บริษัทลูก แล้วนายค่อย...”

“คุณก็รู้ว่าผมตัดสินใจแล้ว” น้ำเสียงคนเป็นนายเด็ดขาด

มนัสชัยสับตาเจ้านายหนุ่ม เขาไม่สบายใจ แต่ไม่คัดค้านเพราะเข้าใจ เหตุผลของผู้เป็นนายดี